

hun — temmelig forvirret — talte om København og om sine Erindringer fra Nordsjælland, hvor hendes Fader havde været Præst. Tilmed havde hun den Vane aldrig at høre efter, hvad andre sagde, hvorfor hun tilsidst var den eneste, der talte.

Da de to Mænd kom tilbage til Studereværelset, følte Per straks, at deres afbrudte Samtale ikke længer lod sig genoptage. Præsten opfordrede ham heller ikke til at blive. Dog fulgte han ham ved Afskeden helt ud i Forstuen, takkede ham paany for den Opmærksomhed, han havde vist ham, og sagde, at det altid vilde være ham en Glæde at se ham, naar hans Vej faldt der forbi.

Per blev glad for Opfordringen og gjorde sig i den følgende Tid hyppig Ærinde i Præstegaarden i Anledning af Grøftegravningen i Engen. Tilsidst kom han der uden nogetsomhelst Paaskud og følte sig altid velkommen. Ved Gudstjenesten i Borup Kirke viste han sig derimod aldrig, og det var ikke alene Hensynet til Svigerfaderen, der holdt ham borte. Det Indtryk, han havde bevaret af Pastor Fjaltrings Præken fra den eneste Gang, han havde hørt ham tale, fristede ikke til en Gentagelse. Paa en Prækestol gjorde Pastor Fjaltring en underlig Mester-Jakel Figur. Han var en Sandhedssøger, ingen Stemningsvækker, endsige nogen Forkynder. Man skulde søge ham i hans Enebo. Og selv *der* kunde han undertiden ved et uformodet Besøg flagre besynderlig forlegent og ubehersket omkring ligesom et Møl, der pludselig træffes af Lyset. Enten følte han sig trykket ved Tanken om sin Paaklædning, der sjelden var beregnet paa at ses af Fremmede eller han var et Offer for sin indbildte Sygdom og flyttede sig hvileløs fra Stol til Stol eller sad sammenkrøben med Haanden under sit indbundne Hoved. Overfor Per fortog denne Skyhed sig dog i Almindelighed ret hurtig, og havde han først overvundet den, kunde han tale i Timer uden at trættes.

I Bøstrup Præstegaard nævnte Per aldrig sin fortsatte Forbindelse med den forkætrede Præst. Heller ikke for Inger omtalte han den. Han vidste, at hun paa Faderens Vegne vilde føle sig krænkede af den, og han kunde foreløbig ikke gøre hende sin Optagethed af dette nye Bekendtskab forstaaeligt, fordi hun endnu paa ganske barnlig Vis troede paa sin Faders Ufejlbarhed. Det maatte vente, indtil de altid kunde være sammen. De enkelte Gange, det var kommen til en lille Ordstrid